

OSLO TINGRETT

DOM OG KJENNELSE

Avsagt: 14.03.2018 i Oslo tingrett,
Saksnr.: 17-144618TVI-OTIR/01
Dommer: Tingrettsdommer Katinka Mahieu
Saken gjelder: Ærekrenkelser - krav på oppreisningserstatning og sletting av ulovligheter på internett

Per Kristian Eide

Advokat Per Danielsen

mot

Amedia AS

Advokat Kyrre Eggen

Avisenes Nyhetsbyrå AS

Advokat Kyrre Eggen

Kjell Werner

Advokat Kyrre Eggen

Hallgeir Westrum

Advokat Kyrre Eggen

DOM OG KJENNELSE

Saken gjelder begjæring om avvisning og dom etter forenklet domsbehandling.

Fremstilling av saken

Per Kristian Eide er nevrokirurg og forsker ved Oslo universitetssykehus HF, Rikshospitalet (OUS). Et forskningsprosjekt som Eide var involvert i ble gjenstand for kritisk medieomtale rundt desember 2012. Som følge av dette fikk ved Oslo tingretts dom av 30. juni 2017 tilkjent oppreisningserstatning for ærekrenkelser fra TV2 AS, en redaksjonssjef og tre journalister som hadde jobbet med saken. Dommen er anket.

Saken her gjelder omtalen av saken i tre aviser som er en del av Amediakonsernet, Avisa Nordland, iFinntank og på siste.no, Avisenes Nyhetsbyrås nettavis. De tre publiserte samme oppslag om forskningsprosjektet den 9. desember 2012. Ved stevning innkommet Oslo tingrett 15. september 2017 krevde Eide oppreisningserstatning fra de saksøkte for ærekrenkelser, samt erstatning for økonomisk tap.

De saksøkte tok til motmæle i tilsvaret av 17. oktober 2017. Prinsipielt begjærte de saken avvist, subsidiært frifinnelse etter forenklet behandling etter tvisteloven § 9-8. Saksøkeren har endret partsangivelsen i tråd med opplysningen i tilsvaret om at Avisenes Nyhetsbyrå ANB ikke er et eget rettssubjekt.

Begjæringene om avvisning og frifinnelse etter forenklet behandling ble behandlet i et saksforberedende rettsmøte 12. februar 2018. Per Kristian Eide møtte sammen med prosessfullmektigen. Stig Finslo møtte som partsrepresentant for Amedia AS, etter fullmakt fra styreleder. Videre møtte Kjell Werner, Hallgeir Westrum og prosessfullmektigen. Etter rettsmøtet har partene inngitt prosesskriv.

Saksøkerens påstand

Per Kristian Eide har lagt ned slik påstand:

1. De saksøkte dømmes in solidum til å betale Per Kristian Eides utenrettslige advokatutgifter med kr. 112.000,- pluss mva.
2. De saksøkte dømmes in solidum til å erstatte Per Kristian Eides sakskostnader for forliksrådet med kr. 5.590,- og for Oslo Tingrett og for skadebegrensning.
3. De saksøkte dømmes til å betale hvert sitt beløp som de hefter for in solidum i oppreisningserstatning til Per Kristian Eide, med beløp fastsatt etter tingrettens skjønn og begrenset oppad til kr. 500.000,- fra saksøkte nr. 1, 2 og 3 til sammen og

oppad til kr. 200.000 fra saksøkte nr. 4, redaktør Kjell Werner og fra nr. 5, Hallgeir Westrum.

I det forberedende rettsmøtet ble et «og» føyd til i punkt 2. Saksøkeren rettet ikke punkt 3, men det er etter saksøkerens prosesskriv 14. november 2017 (dok. 12) på det rene at det er fire saksøkte, ikke fem. Videre føyde saksøkeren til et nytt punkt om at de saksøkte dømmes til å slette de to artiklene inntatt som bilag 2.1 til 2.4 og 2.5 til og med 2.9 i stevningen. Dette punktet frafalt saksøkte igjen i prosesskriv av 5. mars 2018, med henvisning til at artiklene var slettet.

Saksøkerens påstandsgrunnlag

Om avvisning og forenklet domsbehandling har Per Kristian Eide i det vesentlige gjort gjeldene:

Avvisning

Det er ikke grunnlag for å avvise saken for noen av de saksøkte, med mulig unntak av Amedia.

Det er saksøkerens pretensjon om Amedias og Kjell Werners tilknytning til saken som skal legges til grunn.

Saksøkerens pretensjon om Amedias tilknytning har holdt helt frem til det saksforberedende rettsmøtet. Pretensjonen har vært at Amedia eier publikasjonene, og at eierposisjonen er grunnlaget for ansvar etter skadeserstatningsloven § 3-6a jf. § 3-6 tredje ledd. Først i det forberedende rettsmøtet fremkom opplysningene som viser at Amedia mangler tilknytning til saken.

Frem til rettsmøtet har det vært uklart for saksøkeren hvem som eier og utgir de aktuelle publikasjonene. Plikten til å angi hvem som er redaktør og eier er straffsanksjonert, jf. straffeloven 1902 §§ 428 og 429 og straffeloven 2005 § 270. I forbindelse med utarbeidelsen av forliksklagen sjekket saksøkeren dette på siste.no. Eierne var ikke angitt. Kjell Werner sto som redaktør.

Saksøkerens pretensjon er at Werner som redaktør for siste.no har ansvar etter skadeserstatningsloven § 3-6a.

Da det i forliksrådet i juni 2016 ble opplyst at Hallgeir Westrum var redaktør på publiseringstidspunktet, i desember 2012, ble forliksklage tatt ut mot ham.

Hva gjelder kravene mot Hallgeir Westrum og Avisenes Nyhetsbyrå er stevningen tilstrekkelig, subsidiært rettet på tilfredsstillende vis.

Forenklet domsbehandling

Det er heller ikke grunnlag for frifinnelse etter forenklet behandling etter tvisteloven § 9-8. Ingen av erstatningskravene er foreldet, og kravene er vel fundert.

Før man fikk internett startet treårsfristen å løpe på publiseringstidspunktet.

Foreldelseslovens regler om fristens utgangspunkt har vært praktisert på aviser, som kastes. Når artiklene ligger på nett blir det annerledes. Da skjer det nye krenkelser hele tiden, og nye frister løper for hver krenkelse. Hver gang noen ser de krenkende artiklene på nett vil det det være et nytt forhold i straffelovens og skadeserstatningslovens forstand. Artikkelen i saken her ligger fortsatt ute på siste.no. Foreldelsesfristen har derfor ennå ikke begynt å løpe.

Dette støttes av EMDs dom av 10. mars 2009, Times Newspapers Ltd v. United Kingdom, særlig avsnitt 21. Videre vises det til e-handelsloven og personopplysningsloven. Etter e-handelsloven § 15 kan erstatning kreves så lenge det ligger informasjon på nettet, jf. også § 18. Det gjelder ingen foreldelse for krav etter personopplysningsloven, jf. pliktene til å slette og rette i §§ 27, 28 og erstatning i § 49. Det vises også til EU-domstolens dom i sak C-131/12 Google v. AEPD m.fl.

Foreldelsesfristen for kravet mot Hallgeir Westrum startet ikke å løpe før det i forlikrådet ble opplyst at det var han som var redaktør på publiseringstidspunktet, 9. desember 2012, jf. foreldelsesloven § 9. Saksøkeren måtte kunne stole på at opplysningen på siste.no om hvem som var redaktør var riktig (Kjell Werner). Saksøkeren kan ikke bebreides for å ha unnlatt å undersøke om opplysningen stemte eller ikke. Det må her ses hen til at det er straffbart å gi feil eller ufullstendige opplysninger om dette.

De saksøktes anførsel om frifinnelse på materielt grunnlag kan ikke føre frem. Kravet om oppreisningserstatning for ærekrenkelsen i denne saken er velfundert. Det er ikke noe unntak for videreformidling av ærekrenkelser fremsatt av andre.

De saksøktes påstand

De saksøkte har lagt ned slik påstand:

1. Prinsipalt for alle saksøkte: saken avvises
2. Subsidiært:
 - (i) Amedia AS frifinnes
 - (ii) Avisenes Nyhetsbyrå AS frifinnes
 - (iii) Kjell Werner frifinnes
 - (iv) Hallgeir Westrum frifinnes.

3. Amedia AS, Avisenes Nyhetsbyrå AS, Kjell Werner og Hallgeir Westrum tilkjennes sakens omkostninger.

De saksøktes påstandsgrunnlag

Om avvisning og forenklet domsbehandling har de saksøkte i hovedsak gjort gjeldende:

Avvisning

Saken mot Amedia AS (Amedia) og Kjell Werner må avvises fordi tilknytningskravet i tvisteloven § 1-3 annet ledd ikke er oppfylt. Amedia har verken skrevet eller utgitt publikasjonene. Amedia har indirekte eierskap i selskaper som har publisert de omtvistede artiklene. Det er imidlertid på det rene at slikt eierskap ikke kan danne grunnlag for krav etter skadeserstatningsloven § 3-6a.

Kjell Werner har ikke vært ansvarlig redaktør for noen medier som har publisert artiklene. I dag er han ansvarlig redaktør for siste.no, men var det ikke da den omtvistede artikkelen ble publisert, 9. desember 2012.

Hva gjelder Hallgeir Westrum og Avisenes Nyhetsbyrå AS (Avisenes Nyhetsbyrå) er stevningen ikke tilstrekkelig, og den er ikke rettet på tilfredsstillende vis. Det er kommet anførsler knyttet til NTB og e-handelsloven, men det gir ikke grunnlag for ansvar for Westrum eller Avisenes Nyhetsbyrå.

Forenklet domsbehandling

Vilkårene for å avsi frifinnende dom etter forenklet domsbehandling i tvisteloven § 9-8 er til stede. Det er klart at erstatningskravene ikke kan gis medhold.

Erstatningskravene mot alle de fire saksøkte er foreldet. Kravet på oppreisning mot Amedia, Avisenes Nyhetsbyrå og Kjell Werner er foreldet fordi søksmålet ble tatt ut etter utløpet av ettårsfristen i tvisteloven § 18-3.

Kravet om sletting av de to artiklene på siste.no har ingen betydning for foreldelsen av erstatningskravene. Kravet om sletting kan ikke gjenopplive et allerede foreldet krav.

Det kan ikke oppstilles en regel på frirettslig grunnlag om fortløpende foreldelse som i Storbritannia, som beskrevet i EMDs dom Times Newspapers Ltd v. United Kingdom, avsnitt 20 og 21.

Kravet mot *Hallgeir Westrum* ble foreldet 9. desember 2015, etter utløpet av den alminnelige foreldelsesfristen på tre år. Fristens utgangspunkt er publiseringsdatoen 9. desember 2012. Forlikssklagen mot Westrum ble tatt ut først i juni 2016. Subsidiært anføres av stevningen ble poststemplet etter utløpet av ettårsfristen i tvisteloven § 18-3.

Amedia må uansett frifinnes for kravet om oppreisningserstatning fordi selskapet verken er eier eller utgiver av de aktuelle publikasjonene. Kjell Werner er redaktør for siste.no i dag, men var det ikke på publiseringstidspunktet.

Det er heller ikke grunnlag for oppreisningserstatning fra Avisenes Nyhetsbyrå eller Hallgeir Westrum, henholdsvis eier av siste.no og redaktør på publiseringstidspunktet. Nyhetsartiklene er ikke injurierende etter sitt innhold. Avisenes Nyhetsbyrå har kun videreformidlet informasjon som andre medier har skrevet. Svært få har vært inne på disse artiklene. Kombinasjonene av disse momentene gjør det klart at kravet om oppreisning ikke vil vinne frem.

Saksøkeren har fremsatt et nytt krav om sletting av artiklene på siste.no. Den eneste av de saksøkte som vil kunne være pliktsubjekt for et krav om sletting vil være ansvarlig redaktør Kjell Werner, jf. lov om redaksjonell fridom.

Retten vurdering

Spørsmålet om det er grunnlag for avvisning eller frifinnelse etter forenklet domsbehandling må vurderes individuelt for hver enkelt saksøkt, og for hvert av kravene som er gjort til tvistegjenstand i saken.

Retten ser først på spørsmålet om avvisning.

Avvisning

De saksøkte har anført to ulike grunnlag for avvisning. Det første gjelder kun Amedia og Kjell Werner, og går ut på av søksmålsbetingelsene i tvisteloven § 1-3 annet ledd ikke er til stede. Det andre gjelder alle de saksøkte og går ut på at stevningen ikke oppfyller minstekravene i tvisteloven § 9-2.

Spørsmålet om Amedia og Kjell Werner mangler tilknytning til kravet

Ved vurderingen av om søksmålsbetingelsene er til stede skal retten legge saksøkerens pretensjoner om faktum og juss til grunn, så lenge det gjelder de materielle spørsmålene i saken. Det er derfor saksøkerens pretensjoner Amedia og Werners «tilknytning til kravet» som er avgjørende, jf. tvisteloven § 1-3.

Det fremstår ikke som helt klart for retten hva saksøkerens pretensjoner har gått ut på med hensyn kravet om oppreisningserstatning mot Amedia. Det er for eksempel uklart om pretensjonen har vært at Amedia er eier eller utgiver av de omtvistede publikasjonene, jf. skadeserstatningsloven § 3-6a jf. § 3-6 tredje ledd.

Saksøkerens pretensjoner om Amedias tilknytning til kravet har imidlertid endret seg etter saksanlegget, slik at søksmålsinteressen nå uansett er falt bort. Søksmålsvilkårene må foreligge på alle trinn av saken. Saken mot Amedia må derfor avvises.

På bakgrunn av opplysningene om eierforholdene for de aktuelle publikasjonene, Amedia og konsernstrukturen som var kommet frem, ga saksøkerens prosessfullmektig i det saksforberedende møtet uttrykk for at det riktige antakelig vil være å frifinne Amedia. Retten oppfatter det slik at saksøkerens pretensjoner om Amedias tilknytning dermed ble endret. I saksøkerens prosesskriv/sakskostnadsoppgave av 16. februar 2018 bekreftes dette, og det gis uttrykk for at det riktige antagelig vil være å avvise saken mot Amedia.

Hva gjelder Kjell Werner er saksøkerens pretensjon at Werner, som nåværende redaktør for siste.no er ansvarlig etter skadeserstatningsloven § 3-6a jf. § 3-6 tredje ledd. Saksøkerens pretensjon er ikke at Werner var redaktør på publiseringstidspunktet. Slik retten oppfatter pretensjonen, så mener saksøkeren at Werner er ansvarlig fordi de krenkende artiklene fortsatte å ligge ute på siste.no etter at han ble redaktør. Denne pretensjonen gjelder de materielle spørsmålene, og følgelig må retten som nevnt legge pretensjonen til grunn. Kravet mot Werner kan derfor ikke avvises på dette grunnlaget.

Om stevningen fyller minstekravene i tvisteloven § 9-2.

Slik retten oppfattet de saksøkte prosessfullmektig så sikter anførselen om mangelfull stevning til plikten til å angi den faktiske og rettslige begrunnelsen for kravet, jf. tvisteloven § 9-2 andre ledd bokstav d og tredje ledd.

Retten bemerker at manglene i stevningen iallfall langt på vei er rettet i ettertid, dels i prosesskriv og dels i det saksforberedende møtet. Retten kan ikke se noen grunn til å gå nærmere inn på dette, fordi det uansett, som retten kommer til under, er grunnlag for frifinnelse etter forenklet domsbehandling.

Forenklet domsbehandling

De saksøkte kan bare frifinnes etter forenklet domsbehandling «[h]vis det er klart at et krav som er fremmet, ikke for noen del kan gis medhold», jf. tvisteloven § 9-8. Er det ikke klart må hovedforhandling avholdes. Vilkåret «klart» skal tolkes strengt, jf. Ot.prp. nr. 51 (2004-2005) side 394.

Selv om retten har kommet til at saken mot Amedia skal avvises, har retten, slik saken ligger an og på bakgrunn av saksøkerens anførsler vedrørende sakskostnadene, funnet grunn til å kommentere også frifinnelse.

Kravet på oppreisningserstatnings mot Amedia

Etter rettens syn er det klart grunnlag for å frifinne Amedia for kravet om oppreisningserstatning.

Amedia er ikke eier eller utgiver av de aktuelle publikasjonene verken, og har heller ikke vært det. Selskapene som eier og utgir disse er en del av Amediakonsernet. Etter det

opplyste eier Amedia aksjer i disse selskapene indirekte gjennom et datterselskap. Slikt eierskap kan imidlertid ikke danne grunnlag for ansvar etter skadeserstatningsloven § 3-6a jf. § 3-6 tredje ledd. Som konsernspiss er Amedia ikke ansvarlig for ytringer i de enkelte publikasjonene som eies og utgis av selskaper i konsernet. I det saksforberedende rettsmøtet bekreftet saksøkerens prosessfullmektig at han er enig i denne forståelsen av de nevnte bestemmelsene. Eierforholdene som beskrevet er heller ikke bestridt.

Etter rettens syn er det også klart at et eventuelt krav om oppreisningserstatning mot Amedia er foreldet. Det er på det rene, og også uomtvistet, at stevningen ble sendt etter utløpet av ettårsfristen i tvisteloven § 18-3 annet ledd. Stevningen er datert 12. september 2017, nesten 15 måneder etter at saken ble innstilt i forliksrådet den 16. juni 2016.

Det er etter rettens syn klart at treårsfristen i skadeserstatningsloven § 9 nr. 1 da var oversittet, og at et eventuelt krav på oppreisningserstatning dermed er foreldet.

Retten er ikke enig med saksøkerens prosessfullmektig i at en ny foreldelsesfrist starter å løpe hver gang noen ser artiklene på nettet, fordi det da skjer en ny krenkelse. Rettstilstanden er på dette punkt annerledes i Norge enn i Storbritannia, som beskrevet av EMD i dommen av 10. mars 2009, Times Newspapers Ltd v. United Kingdom, avsnitt 20 og 21.

Retten bemerker at det etter ordlyden i foreldelsesloven § 9 nr. 1 er kravet som foreldes. Samme artikkel/publisering kan leses flere ganger - både på papir og på nett - men det vil likevel dreie seg om én og samme skade, og ett og samme krav. Kravet foreldes på ett tidspunkt, uavhengig av hvor mange ganger artikkelen er lest.

At det er kravet som foreldes gir god sammenheng med reglene og rettskraft og litispensens. Når et krav på oppreisningserstatning for ærekrenkelse i en artikkel er avgjort ved dom kan det ikke fremmes på nytt på grunnlag av at en annen person har lest artikkelen. Denne løsningen støttes også av generelle foreldeshensyn, og av begrunnelsen for kunnskapskravet i foreldelsesloven § 9 nr. 1. Det vises til Cathrine Røed, Foreldelse av fordringer, 3. utgave, side 295 til 298.

Retten kan ikke se at bestemmelsene om retting og sletting i personopplysningsloven og e-handelsloven som saksøkeren har vist til, eller EU-domstolens dom i Googlesaken, taler for en annen løsning. Det er erstatningskrav (og andre fordringer) som foreldes, ikke krav om retting og sletting.

Kravet om oppreisningserstatning mot Avisenes Nyhetsbyrå og Kjell Werner

Kravet om oppreisningserstatning mot Avisenes Nyhetsbyrå og Kjell Werner er også foreldet. Begrunnelsen er den samme som for Amedia, og konklusjonen om frifinnelse like

klar. Det vises til redegjørelsen for dette over. Forliksklagen og stevningen gjaldt alle disse tre saksøkte.

Kravet på oppreisningserstatning mot Hallgeir Westrum

Også kravet om oppreisningserstatning mot Hallgeir Westrum er klart foreldet. Fristavbrytende skritt overfor ham ble tatt ved forliksklage i juni 2016, tre og et halvt år etter publiseringen 9. desember 2012. Treårsfristen i foreldelsesloven § 9 nr. 1 var da utløpt.

Saksøkeren kan ikke høres med at fristen ikke startet å løpe før det under møtet i forliksrådets 16. juni 2016 ble opplyst at det var Hallgeir Westrum som var redaktør for siste.no på publiseringstidspunktet.

Foreldelsesfristen løper fra saksøkeren «burde skaffet seg nødvendig kunnskap om skaden og den ansvarlige», jf. foreldelsesloven § 9 nr. 1. Det kan ikke være tvil om det enkelt kunne ha vært avklart hvem som var redaktør på publiseringstidspunktet, for eksempel med google-søk eller en telefonhenvendelse. Saksøkerens prosessfullmektig opplyste i det saksforberedende møtet at saksøkeren i forbindelse med forliksklagen sjekket på siste.no hvem som hva sto oppført som redaktør der, og at det ikke ble gjort noe utover det. Etter rettens syn burde saksøkeren ha sjekket om det hadde skjedd et bytte av redaktør i løpet av de nærmere tre årene som var gått siden publiseringen. Retten kan ikke se at bestemmelsene i straffeloven som saksøkeren har vist tilsier noe annet. De påbyr ikke å oppgi historisk informasjon.

Kravet om erstatning for utenrettslige advokatutgifter

Det fremgår av stevningen at påstandens punkt 1 er et krav om erstatning for advokatbistand utenom forliksrådsbehandlingen.

På spørsmål i det saksforberedende rettsmøtet bekreftet saksøkerens prosessfullmektig at kravet i punkt 1 ikke opprettholdes hvis saksøkeren ikke vinner frem med kravet om oppreisningserstatning. Kravet om erstatning for utenrettslige advokatutgifter er avhengig av at kravet om oppreisning fører frem. Det er med andre ord ikke anført at saksøkeren har krav på erstatning for dette når de saksøkte frifinnes for kravet om oppreisningserstatning.

Følelig skal de saksøkte frifinnes også for kravet om erstatning for utenrettslige advokatutgifter.

Kravet om erstatning for skadebegrensning

I det saksforberedende rettsmøtet opplyste saksøkerens prosessfullmektig at kravet om erstatning for skadebegrensning gjelder kostnader til en konsulent som saksøkeren engasjerte for å utarbeide klage til PFU (Pressens Faglige Utvalg). Dette kravet fremgår av påstandens punkt 2, som i tillegg gjelder krav om sakskostnader.

Saksøkeren opplyste imidlertid i rettsmøtet at ingen av de saksøkte ble klaget inn for PFU. Det er derfor klart at kravet om erstatning for skadebegrensning ikke kan føre frem.

De saksøkte frifinnes også for dette kravet.

Konklusjon

Retten anser det som klart at kravet om oppreisningserstatning ikke kan føre frem overfor noen av de saksøkte. Det samme gjelder kravene om erstatning for utenrettslige advokatkostnader og for utgifter til skadebegrensning.

Saken mot Amedia avvises. De øvrige saksøkte frifinnes.

Sakskostnader

De saksøkte har vunnet saken og har krav på full erstatning for nødvendige sakskostnader, jf. tvisteloven § 20-2 første jf. annet ledd krav, jf. § 20-5 første ledd.

Advokat Danielsen har i prosesskriv av 5. mars gjort gjeldende at saksøkeren må anses å ha vunnet kravet om sletting. Retten er ikke enig i det, og viser til begrunnelsen for slettingen i advokat Eggens prosesskriv av 19. februar 2018.. Det samlede utfallet er avgjørende nå saken gjelder flere krav mellom samme parter, jf. tvisteloven § 20-2 annet ledd tredje punktum. Hovedtyngden i de reelle tvistepunktene har ligget på de andre kravene i påstanden. Det vises det til at påstand om sletting ikke ble lagt ned før i det saksforberedende rettsmøtet, selv om kravet ble nevnt i stevningen. Det er ikke holdepunkter for, og eller ikke anført fra saksøkers side, at kravet ble fremmet forut for det.

Saksøkeren har gjort gjeldende at Amedia likevel ikke kan tilkjennes omkostninger av saksøkeren. Retten kan ikke se at det foreligger tungtveiende grunner som gjør det rimelig å fritta saksøkeren for erstatningsansvar etter tvisteloven § 20-2 tredje ledd.

Retten er ikke enig i at det på stevningstidspunktet var grunnlag for kravet mot Amedia, slik saksøkeren har anført. Det vises til den klare frifinnelsen av Amedia, på to ulike grunnlag. Videre vises det til at saksøkeren kunne ha avklart eierforholdene og dermed bragt Amedias tilknytning til saken på det rene før søksmålet. Av samme grunner kan retten heller ikke se at saksøkeren har hatt grunn til å prøve saken, slik han hevder. Saksøkerens prosessfullmektig har videre anført at det i siste rettsmøte ble fremsatt et rimelig forlikstilbud som Amedia AS ikke aksepterte. Retten noterte prosessfullmektigens uttalelse om at saksøkeren kunne være villig til å forlike saken med Amedia, men kan ikke se at det tilsier unntak etter tvisteloven § 20-2 tredje ledd. Vilkårene for et eventuelt forlik ble ikke nevnt. Videre hadde saksøkeren på det tidspunktet erkjent at det ikke var grunnlag for kravet mot Amedia. Amedias sakskostnader var dessuten påløpt.

De saksøkte har krevd erstattet til sammen 88 000 kroner i salærkostnader for 20 timers arbeid à 4 400 kroner. Arbeidet fordeler seg med åtte timer frem til inngivelse av tilsvaret, åtte timer frem til det forberedende rettsmøtet, og fire timer for rettsmøtet. Sakskostnadsoppgave er lagt frem. jf. § 20-5 fjerde ledd.

Saksøkeren har innvendt at de saksøkte ikke kan ha hatt utgifter av betydning, idet de bare har bestridt kravet uten å gå inn på de realiteter som har vært avgjørende i forhold til skadeserstatningslovens vilkår, og som først ble klarlagt i siste rettsmøte.

Retten bemerker at de saksøkte i tilsvaret og den senere saksforberedelsen har redegjort for rettslig relevante forhold utover skadeserstatningslovens vilkår, herunder foreldelse og avvising. Retten kan ikke se at kravet ikke går utover nødvendige kostnader ved saken.

Kravet tas til følge.

SLUTNING

1. Saken mot Amedia AS avvises.
2. Avisenes Nyhetsbyrå AS, Kjell Werner og Hallgeir Westrum frifinnes.
3. Per Kristian Eide dømmes til å erstatte de sakskostnadene til Amedia AS, Avisenes Nyhetsbyrå AS, Kjell Werner og Hallgeir Westrum med 88 000 - åttiåttetusen - kroner, innen to uker fra dommens forkynnelse.

Retten hevet

Katinka Mahieu

Dokument i samsvar med undertegnet original

Oslo tingrett 16.03.2018

Maren Sletten-Rambøl

Rettledning om ankeadgangen i sivile saker vedlegges.

Veiledning om anke i sivile saker

I sivile saker er det reglene i tvisteloven kapitler 29 og 30 som gjelder for anke. Reglene for anke over dommer, anke over kjennelser og anke over beslutninger er litt ulike. Nedenfor finner du mer informasjon og veiledning om reglene.

Ankefrist og gebyr

Fristen for å anke er én måned fra den dagen avgjørelsen ble gjort kjent for deg, hvis ikke retten har fastsatt en annen frist. Disse periodene tas ikke med når fristen beregnes (rettsferie):

- fra og med siste lørdag før palmesøndag til og med annen påskedag
- fra og med 1. juli til og med 15. august
- fra og med 24. desember til og med 3. januar

Den som anker, må betale behandlingsgebyr. Du kan få mer informasjon om gebyret fra den domstolen som har behandlet saken.

Hva må ankeerklæringen inneholde?

I ankeerklæringen må du nevne

- hvilken avgjørelse du anker
- hvilken domstol du anker til
- navn og adresse på parter, stedfortredere og prosessfullmektiger
- hva du mener er feil med den avgjørelsen som er tatt
- den faktiske og rettslige begrunnelsen for at det foreligger feil
- hvilke nye fakta, bevis eller rettslige begrunnelser du vil legge fram
- om anken gjelder hele avgjørelsen eller bare deler av den
- det kravet ankesaken gjelder, og hvilket resultat du krever
- grunnlaget for at retten kan behandle anken, dersom det har vært tvil om det
- hvordan du mener at anken skal behandles videre

Hvis du vil anke en tingrettsdom til lagmannsretten

Dommer fra tingretten kan ankes til lagmannsretten. Du kan anke en dom hvis du mener det er

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i dommen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Hvis du ønsker å anke, må du sende en skriftlig ankeerklæring til den tingretten som har behandlet saken. Hvis du fører saken selv uten advokat, kan du møte opp i tingretten og anke muntlig. Retten kan tillate at også prosessfullmektiger som ikke er advokater, anker muntlig.

Det er vanligvis en muntlig forhandling i lagmannsretten som avgjør en anke over en dom. I ankebehandlingen skal lagmannsretten konsentrere seg om de delene av tingrettens avgjørelse som er omtvistet, og som det er knyttet tvil til.

Lagmannsretten kan nekte å behandle en anke hvis den kommer til at det er klart at dommen fra tingretten ikke vil bli endret. I tillegg kan retten nekte å behandle noen krav eller ankegrunner, selv om resten av anken blir behandlet.

Retten til å anke er begrenset i saker som gjelder formuesverdi under 125 000 kroner

Hvis anken gjelder en formuesverdi under 125 000 kroner, kreves det samtykke fra lagmannsretten for at anken skal kunne bli behandlet

Når lagmannsretten vurderer om den skal gi samtykke, legger den vekt på

- sakens karakter
- partenes behov for å få saken prøvd på nytt
- om det ser ut til å være svakheter ved den avgjørelsen som er anket, eller ved behandlingen av saken

Hvis du vil anke en tingretts kjennelse eller beslutning til lagmannsretten

En *kjennelse* kan du som hovedregel anke på grunn av

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i kjennelsen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Kjennelser som gjelder saksbehandlingen, og som er tatt på bakgrunn av skjønn, kan bare ankes dersom du mener at skjønnsutøvelsen er uforsvarlig eller klart urimelig.

En *beslutning* kan du bare anke hvis du mener

- at retten ikke hadde rett til å ta denne typen avgjørelse på det lovgrunnlaget, eller
- at avgjørelsen åpenbart er uforsvarlig eller urimelig

Hvis tingretten har avsagt dom i saken, kan tingrettens avgjørelser om saksbehandlingen ikke ankes særskilt. Da kan dommen isteden ankes på grunnlag av feil i saksbehandlingen.

Kjennelser og beslutninger anker du til den tingretten som har avsagt avgjørelsen. Anken avgjøres normalt ved kjennelse etter skriftlig behandling i lagmannsretten.

Hvis du vil anke lagmannsrettens avgjørelse til Høyesterett

Høyesterett er ankeinstans for lagmannsrettens avgjørelser.

Anke til Høyesterett over *dommer* krever alltid samtykke fra Høyesteretts ankeutvalg. Samtykke gis bare når anken gjelder spørsmål som har betydning utover den aktuelle saken, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken behandlet av Høyesterett. Anke over dommer avgjøres normalt etter muntlig forhandling.

Høyesteretts ankeutvalg kan nekte å ta anker over *kjennelser* og *beslutninger* til behandling.

Hvis de blir tatt til behandling, er det som regel hvis spørsmålet har betydning utover den aktuelle saken, hvis andre hensyn taler for at anken bør prøves, eller hvis saken reiser omfattende bevisspørsmål.

Når en anke over kjennelser og beslutninger i tingretten er avgjort ved kjennelse i lagmannsretten, kan avgjørelsen som hovedregel ikke ankes videre til Høyesterett.

Anke over lagmannsrettens kjennelser og beslutninger avgjøres normalt etter skriftlig behandling i Høyesteretts ankeutvalg.
